

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์โภเมน ภัทรวิรรณ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๕๑

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ศาลจังหวัดสตูลส่งคำร้องของ นายสรศักดิ์ วนันตกุล ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีศาลจังหวัดสตูลส่งคำร้องของ นายสรศักดิ์ วนันตกุล จำเลยในคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ ๑๐๐/๒๕๓๕ หมายเลขแดงที่ ๑๖๒/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดสตูล ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า การปฏิบัติหน้าที่ของศาลจังหวัดสตูลในคดีนี้เป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ วรรคสาม และเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕, ๕, ๖, ๒๖, ๒๗, ๒๘ และ ๓๐ แต่ต้องตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖ จึงส่งความเห็นดังกล่าวเพื่อศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาวินิจฉัยตามความในมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ได้พิจารณาเอกสารคำร้องของจำเลยและคำสั่งของศาลจังหวัดสตูลในคดีนี้แล้ว ปรากฏว่า

๑. ตามคำร้องของจำเลย ฉบับลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ จำเลยร้องว่าการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาศาลจังหวัดสตูล ต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ โดยจำเลยร้องว่าได้รับการกระทบกระเทือนในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ ที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ ประกอบด้วยมาตรา ๕, ๕, ๖, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๓๐ และมาตรา ๗๐ วรรคสาม โดยมีประเด็นดังนี้

๑.๑ คำสั่งศาลที่ให้ยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ศาลมีนิจชี้ขาดเบื้องต้นในข้อกฎหมายว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

๑.๒ การที่ศาลพิพากษากดีโดยไม่วินิจฉัยคำไต้แย้งของจำเลย ซึ่งใช้สิทธิโดยไม่แย้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ ประกอบมาตรา ๒๗ ๔๙ และ ๗๐ ว่าฟ้องของโจทก์เป็นฟ้องเคลื่อนคลุมฟ้องไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

๑.๓ การที่ศาลพิพากษากดีว่าผู้ร้องทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งที่ข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวอ้างบางกรณี ยังไม่อาจฟังเป็นข้อบุคคล ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

๑.๔ การที่ศาลมิได้วินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเป็นการไม่ชอบด้วยมาตรา ๗๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่ และต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

๒. ตามคำร้องของจำเลย ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๘๐ จำเลยร้องว่าคำสั่งของศาลที่สั่งให้จำเลยส่งสำเนาคำร้อง ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๘๐ ตามข้อ ๑ ให้โจทก์ และให้สิทธิโจทก์ ทำความเห็นคัดค้านการใช้สิทธิของจำเลย ถือว่าเป็นเรื่องข้าราชการตุลาการละเลยไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามหน้าที่ตามมาตรา ๗๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และเป็นคำสั่งที่ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่ นอกจากนั้น เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามมาตรา ๒๕ หรือไม่

ได้พิจารณาสาระสำคัญของคำร้องจำเลยตามข้อ ๑ แล้วเห็นว่าเป็นการที่จำเลยในคดีร้องว่าการปฏิบัติหน้าที่ของศาลจังหวัดสตูลซึ่งดำเนินการไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เพราะศาลไม่ดำเนินการตามคำร้องของจำเลยที่ขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในข้อกฎหมายว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และไม่วินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง แต่ปรากฏตามคำพิพากษากดหมายเลขคดีที่ ๑๑๐/๒๕๗๕ หมายเลขแดงที่ ๑๖๒/๒๕๘๐ ของศาลจังหวัดสตูลว่า ในประเด็นที่ว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่นั้น ศาลได้วินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนเอกสารสิทธิหนังสือรับรองการทำประโยชน์ แต่จำเลยก็ไม่มีสิทธิก่อสร้างรั้วในที่พิพาท และการกระทำของจำเลยเป็นการละเมิดต้องรับผิดในความเสียหายแก่โจทก์ ส่วนคำร้องของจำเลยที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาคดีหมายเลขคดีที่ ๑๑๐/๒๕๗๕ หมายเลขแดงที่ ๑๖๒/๒๕๘๐ ซึ่งเมื่อศาลมีคำพิพากษาแล้วก็ไม่มีประโยชน์ที่จะวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้น คำโต้แย้งของจำเลยว่าศาลจังหวัดสตูลปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะไม่ดำเนินการตามคำร้องของจำเลย จึงไม่ตรงกับข้อเท็จจริงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย

ส่วนสาระสำคัญของคำร้องจำเลยตามข้อ ๒ ซึ่งเป็นการขอให้วินิจฉัยว่า ข้าราชการตุลาการซึ่งทำการในนามศาลจังหวัดสตูล ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ วรรคสาม นั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ วรรคสาม ได้ให้สิทธิผู้มีส่วนได้เสียขอให้บุคคลนั้นหรือผู้บังคับบัญชาของบุคคลนั้นชี้แจงแสดงเหตุผลและขอให้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายได้ จึงมิใช่กรณีตามมาตรา ๒๖๕ วรรคแรกของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่จะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

เล่ม ๑๙๕ ตอนที่ ๖๕ ก

หน้า ๓๒
ราชกิจจานุเบกษา

๕ ตุลาคม ๒๕๕๑

โดยเหตุผลดังได้พิจารณา และคำนึงถึงความรู้สึกของราษฎรไทย มาตรา ๒๖๔
วรรคสอง จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

ศาสตราจารย์โภเมน กัธรกรรมย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ